

denne Sag her i Thinget, har ved det Svar, han har givet Udvalget paa en imødekommende Skrivelse til Ministeriet, der havde til Sænsigt at bidrage til, at man, uden videre ubehagelig og uhyggelig Forhandling, kunde komme igjennem med den, tilfulde viist, hvorledes han i det Hele taget betragter den. Den ærede Justitsminister har givet et Svar, der er i fuld Maade afvisende, og han har idag kun indsendt sig for, før Forhandlingernes Begyndelse, at udtale sig angaaende det, jeg havde bemærket paa et tidligere Stadium af nærværende Sags Forhandling; iøvrigt vilde han ikke indlade sig paa den, men forlod tværtimod strax Forsamlingen. Hele denne Fremgangsmaade er, fra Først til Sidst, fuldkommen consequent, og den viser, at den ærede Justitsminister i denne Sag indtager en ganske særdeles paafaldende Stilling overfor Thinget, og dette vilde for mig personlig være en Bevæggrund mere til ikke at indstille til Thinget at give det forlangte Samtykke, naar ikke den Affattelse, Indstillingen har faaet, bibeholdes. Den ærede Justitsminister har idag meent, at de Indvendinger, der bleve reiste imod hans Skrivelse til Formanden — thi Andet er det jo ikke, der foreligger — vare stillistiske; men jeg maa bemærke, at det er meget langt fra, at jeg gjorde disse Bemærkninger i stillistisk Henseende; jeg gjorde dem, fordi jeg i Realiteten meget maatte misbillige den Fremgangsmaade, der var brugt, og hvad den ærede Minister idag har sagt, forekommer mig ikke i mindste Maade at svække de Bemærkninger, jeg har fremsat i saa Henseende. Jeg troer, at den hele Sag vilde staae meget klarere, naar man tænkte sig, at det samme Spørgsmaal forelaa i omvendt Forhold. Folkethinget og Justitsministeren staae efter min, og jeg haaber ogsaa vaade efter dette Things og efter Justitsministerens Mening, som sideordnede Myndigheder over for hinanden, saaledes at den Ene ikke kan udtrykke sig overfor den Anden uden paa en Maade, som lader sig forene med, at det er sideordnede Myndigheder. Det forekommer mig imidlertid oftere, at der til Thinget indkommer Andragender fra Folk udenfor samme, angaaende en og anden Sag, der ønskes anbefalet til et eller andet Ministerium, og Thinget har da valgt den Fremgangsmaade

ved flere Leiligheder, at det, forsaavidt det findes Andragendet begrundet, eller dog at være af et saadant Indhold, at nærmere Overveielse fra vedkommende Ministers Side er ønskelig, henviser det til denne; men jeg gad vide, hvad den ærede Justitsminister vilde sige, dersom Folkethinget, naar et saadant Tilfælde forelaa, besluttede at indsende et Andragende med de Udtryk: Justitsministeren opfordres til uophødelig foranledige, at dette Andragende tages tilfølg. Det vilde være den samme Udtryksmaade, som han har brugt ligeoverfor Thinget, men han vilde ganske vist ikke kalde de Indvendinger, han i et saadant Tilfælde kunde have at gøre, for blot stillistiske; han vilde vistnok tillægge dem en ganske anden Betydning. Mere behøver jeg vistnok ikke at sige for at godtgjøre for Thinget, at jeg har været i min fulde Ret ved at sige, at Justitsministerens Skrivelse ikke er ganske passende ligeoverfor Thinget. Naar Sagen imidlertid forholder sig saaledes, naar Udvalget desuagtet har gjort, hvad det formaagede for i een Henseende at faae de formelle Mangler afhjulpede, og derfor har henvendt sig til Justitsministeren, men faaet et afflaende Svar, saa kan jeg meget godt forstaae, hvorledes den ærede sidste Taler og Flere kunne undre sig over, at Udvalgets Fleertal dog har kunnet komme til at gøre den Indstilling, det har gjort. Jeg troer imidlertid, at jeg kan henholde mig til Betænkningen med Hensyn til, hvad der endelig og tilsidst har bevæget Udvalget, idet der deri siges, at det var Udvalgets Fleertals Mening at ville indstille til Thinget, at denne Sag stillede i Bero, indtil de formelle Mangler vare afhjulpede, og at det kun var den Omstændighed, at Rigsdagens Møder nu maae udsættes i to Maaneder, der har afholdt Fleertallet fra denne Indstilling. Udvalget har ogsaa, efter den Betydning, dette Spørgsmaal har faaet i Publikum, ikke kunnet bekvemme sig til at gøre en saadan Indstilling, da den meget let kunde blive opfattet paa en Maade, der var forstjellig fra, hvad Udvalget havde meent, og af Mange kunde opfattes paa en mindre god Maade. Udvalget troede derfor at maatte strække sig saa yderlig som mulig for at vise, at den afvisende Behandling, det havde mødt fra Justitsministerens Side,